

Motion

1976/77: 428

av herr Westberg i Hofors m. fl.
om begränsning av antalet hundar i tätorter

Antalet hundar har i Sverige ökat mycket kraftigt under senare år. Enligt skattestatistiken uppgick det antal för vilket hundskatt erlades år 1966 till 362 500. Ökningstakten var då relativt måttlig (ca 2 procent per år). Enligt senaste publicerade uppgifter avseende år 1973 var siffran 453 000, och ökningstakten översteg då 5 % per år. Med en fortsatt utveckling enligt samma linjer kommer antalet hundar att fördubblas under en 10-årsperiod och kan om ca 10 år alltså vara uppe i 1 miljon. Till hilden hör att ökningen är störst i tätorterna.

För många fyller hunden en helt avgörande social funktion (synskadade), men även för andra finns det påtagliga sociala motiv för att ha t. ex. sällskapshund. Det finns därför all anledning att slå vakt om möjligheterna att ha hund även i tätorterna.

Det är emellertid uppenbart att en alltför snabb tillväxt av antalet hundar främst i de större tätorterna kan leda till många problem och försaka konflikter mellan olika grupper i samhället. Redan nu förekommer konflikter t. ex. mellan olika fritidsintressen och hundägarnas intressen. Grönområden och lekplatser förorenas, skidspår trampas sönder, människor som inte tycker om hundar känner sig störda i sin fritidsutövning. Problemen kan bero dels på att de insatser som görs för att underlätta att ha hund i tätorterna är mycket begränsade, dels på att hundägarna inte visar den hänsyn som de icke hundägande kan ha rätt att kräva. Det senare tillhör förmodligen undantagen, men konsekvenserna kan i vissa fall bli allvarliga (hundbitna barn etc.).

Även om problemet inte skall överdrivas finns det alltså redan i dag vissa tendenser till motsättningar mellan hundägare och icke hundägare. Det är uppenbart att en mycket snabb ökning av antalet hundar i tätorterna innebär risk för ökade motsättningar som ingen har glädje av. Det borde därför vara ett gemensamt intresse för både hundägare och icke hundägare att de problem som kan uppstå på detta område framöver redan nu uppmärksammas.

Kommunerna har av allt att döma mycket små möjligheter att påverka utvecklingen av antalet hundar inom sina områden. Därför bör frågan tas upp på riksplanet i form av en utredning. Den bör klarlägga vilken utveckling vi har att förutse, vilka problem den kan leda till och vilka åtgärder som bör vidtas för att i allas intresse minska den risk för konflikter som annars kan uppstå.

Med stöd av det anförda hemställer vi
att riksdagen hos regeringen begär utredning om begränsning av
antalet hundar i tätorter.

Stockholm den 19 januari 1977

OLLE WESTBERG (s)

i Hofors

OLLE ÖSTRAND (s)

STIG ALFTIN (s)

AXEL ANDERSSON (s)

i Gävle

ÅKE GILLSTRÖM (s)

IRIS MÅRTENSSON (s)

WIVI-ANNE CEDERQVIST (s)